

Sonja és a sápadtarcúak

Mondják a gyerekek, hogy van itt egy lány a városban, egy perui lány, „tök jó”, amit csinál, latin rockot énekel, de egy kicsit blues-osan. Az olcsó sörözőkben, ahová a gyerekek járnak, történetek keringenek a perui énekesnőről, szép romantikus történetek. Szájhagyomány útján terjed az a boldog csodálkozás is, hogy a Diákszigeten, Eurowoodstock idején, közel húszezer ember himbálta magát a perui lány szavára. A „Tilos az Á” nevű klubban, ahol egyébként nincs helye a „diszkóagyúak”-nak, ide csak a minőséget méltányoló „fejek” járnak, nos itt esküsznek rá, hogy Sonja, mert így hívják a messziről jött hölgyet, Magyarhon jelenleg legtehetségesebb rock-blues énekesnője. Azt ismondják: az együttes „másik fele”, a muzsikusi fiúk, a Sápadtarcúak sem nyújtanak kevesebbet.

Sonja erős és különösen tiszta hangú énekesnő, semmi trükk, hangszámbúvulás a torkában – senki sem érti, mégis mitől uralja a szíveket. Romlatlan, mondhatnánk lakonikusan. Mondjuk is. Merthogy természetes. Dalaitól olyan érzése támad az embernek, mint amikor szeme elidőz egy szépen faragott népművészeti tárgyon, egy hímezésen. Bizarr lány ez a Sonja – szülőföldjén fogant zenei élményeit blues- és rockzenében éneklő világgá itt Európában, nem éppen kőhajításnyira Perutól.

– Szeretem Magyarországot, fantasztikus! – próbál meggyőzni szinte már honleányi hévvel.

Amúgy magyarul „beszélgetünk”, legalábbis felismerek néhány ismerős hangzású, mifelénk használt szót – talán, ha nem száguldana annyira... Hadar a lány, és az is biztos, hogy nem mindig az én anyanyelvemen. Végül menedzserre, Németh Gábor lesz segítségemre, ő szinkronizálja Sonja spanyolszerű „kavalkádját” kevésbé eklektikus mondatokra.

– Mondd, Sonja, hogy jutott az eszedbe onnét a messi Peruból Magyarországra jönni? Ennyi „gringo” közé? Legalábbis Latin–Amerikából nézve itt, mi mostan neked mind egy szál sápadtarcúak vagyunk...

– Jó a kérdés, hiszen itt most az idegen én vagyok, legalábbis így kellene lennie, de nagyon is otthon érzem magam, ezért aztán nem erőltetem a dolgot, már ami a kérdésed mögött rejlik. Nem foglalkozom politikával.

– Én sem, de talán megérted a kíváncsiságomat, hiszen tudod, hogy mifelénk is komoly gondokat okoz a kisebbség, a másság és még sorolhatnám, hányféle probléma kezelésének a kérdése. Mi, hétköznapi emberek, természetesen ezt egyáltalán nem politikai síkon kezeljük, legalábbis nem a nagypolitika szintjén gondolkodunk erről. Rajongóidtól tudom, hogy nemrég Te is ostoba helyzetbe kerültél a bőröd színe miatt.

– Igen, az borzasztó volt. De túl vagyok rajta és már igazán nem fontos. Nálunk, otthon is vannak hasonló emberek...

Reggel lementem a közértbe vásárolni és tudod, nehezen tudom még elolvasni a magyar árufeliratokat és sokáig tébláboltam a polcok előtt, levettem meg visszatettem dobozokat, zacskókat. És akkor a pénztárosnő rám kiabált, hogy a cigány menjen el dolgozni és ne lopjon és kizavart. Először nem értettem, hogy mi történt velem, de aztán felfogtam, hogy a barna bőröm miatt van az egész, aztán otthon tovább gondolkoztam és persze dühfűttem. És akkor mi van, ha cigány vagyok, illetve lennék!? Jó nagyot bögttem, sokáig és még tovább és ne is beszéljünk róla többet!

– Talán a szép dalaidnak köszönheted, talán a jókedvednek, hogy a gyerekek nem csupán rajonganak érted, nemcsak „zarándokutakra” képesek elmenni a kedvedért Győrbe, Miskolcra...

– Ha igaz, amit mondasz, akkor én most nagyon boldog vagyok. Tényleg így beszélnek rólam a gyerekek? Nem merem elhinni! Tudod, Peruban nincs könnyű életük azoknak a fiataloknak, akik szeretnének kiszakadni a nagyon szegény környezetükből. Hazámban, különösen a nagycsaládokban élőknek, sem munkalehetőség, sem továbbtanulási lehetőség nincs. Sokgyermekes családból származom és otthon nagyon szerény körülmények között élünk. Két nővérem Olaszországban teremtett egzisztenciát magának, én is, bár nem készültem elhagyni az otthonomat, látod, mégis elkerültem hazulról. Jó barátom és menedzserem, Németh Gábor beszélt rá, hogy jöjjek vele Magyarországra. Otthon csak magamnak énekeltem, úgy mint mindenki más a környezetemben – házimunka közben vagy társaságban. Tulajdonképpen itt találtam ki, hogy én énekelni akarok. Makacs voltam és Gábor segített. Fantasztikus érzés, amikor kimegyek a színpadra és ott lent több ezer fiatal látok, ahogyan boldogan csápolnak, énekelnek velem. Erről én nem is akarok többet beszélni, butaság lenne.

– Dalokat írsz és azt is tudom, egy énektanárnő eltanácsolt attól, hogy énekelni tanulj. Hogy lehet ez?

– Ó, rém rendes volt tőle. Azt mondta, ha nem akarom elrontani a hangomat, akkor inkább kerüljem az énektanárokat. Nagyon mulatságos, ugye? Nem kérdezted, de azért elmondom, azért szeretek köztektek, mert fantasztikus humorotok van. Magyarországon mindent el lehet mondani humorral is és ráadásul mindenki azonnal érti. Nálunk nehézkesek az emberek, gyanakvóak és azt hiszem, számítóbakk is. Ti nagyon nyitottak vagytok, ez valami belső szabadságérzés lehet, nem tudom jobban megfogalmazni...

– Miről szoktál énekelni? Mondj el nekünk egy dalt...

– „Kereslek téged minden álomban / Ez egy átölelő álom”. Ez egy blues első néhány sora, az édesanyámnak írtam. Rá gondoltam és Perura.

A perui lány

Gaál Piroska